

ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΥΨΗΝΟΣ

Μακριά ή φωνή του μισεμού. Το σκύψιμο του δέντρου. "Ένα παγούρι χωμένο στην άμμο. Το δάσος της δύσης που καίγεται. Μελιτζανί αντιφέγγισμα στο μουσκεμένο άκροθαλάσσι. Τα λίγα σπιτάκια του λόφου μπογιανισμένα βυσσινιά σιωπή και λιοβασίλεμα.

"Έχεις ένα μαντήλι του καλοκαιριού στην τσέπη σου
Έχεις μια μικρή λύπη άφημένη στο περβάζι του άπογεύματος
σαν τα σκισμένα γοβάκια της άνοιξης που ξεχάστηκαν πάνου στο βράχο
δταν ή τελευταία παρέα μαζεύει βιαστικά τρία μέτρα θάλασσα.
και χάνεται σκυφή κάτω απ' τ' αντίσκηνο του ανέμου.

Τι γρήγορα που σουρπώνει μέσα στα μάτια σου
το σακάκι σου μύρισε κι' όλας ύγρασία
τα χέρια σου χωθήκανε στα γάντια δπως τα δέντρα χωθήκανε στα σύγνεφα
έκει που τελειώνει ή φουρτούνα ξαναρχίζει το βλέμμα σου
έκει που τελειώνει ο ούρανός ξαναρχίζει το τραγούδι σου κι' ολόκληρο το πρόσωπό σου.

Είναι ένα κίτρινο άστρο μέσα στη σιωπή σου
σα μια μικρούλα μαργαρίτα στο κομοδίνο ένός άρρώστου
είναι μια φούχτα ζέστα μέσα σε κάθε κίτρινο φύλλο που γυρίζει ανάποδα τις σελίδες του χρόνου
είναι και τοτο το καινούργιο χρώμα της βραδιάς που φυσάει τα φώτα της καταπρόσωπο στη
[θύμηση]

καθώς άπαγγιάζει το φθινόπωρο στη μάντρα του όρφανοτροφείου
άκούγωντας το σιωπητήριο πάνου από τις νοτισμένες στέγες
και μένει μόνο το γραμμόφωνο του άκροθαλάσσιου μπόρ
που πάνω του γυρίζει το φεγγάρι—μια χαλασμένη πλάκα—ένα πολύ παλιό ταγκό—κανένας δε
[χορεύει.

Μά έσύ γυρνώντας απ' την άλλη μεριά το φεγγάρι
πίο πέρα απ' τα μεσάνυχτα πιο πέρα απ' το πεζούλι της θλίψης
θ' άκοις τη μουσική σεργιανώντας το γκρέμιο λιμάνι με τα δώδεκα κατάρτια
σαν ένα άμύλητο γκαρσόνι που συγυρίζει τα τραπέζια του φθινόπωρου
διπλώνοντας στα όχτώ τις πετσέτες της βραδιάς
μαζεύοντας στοίβες τα πιάτα γιομάτα ψαροκόκκαλα.

Είναι δικά μας όλα τοιτα που άφησαν έξω απ' την πόρτα τους οι κλειδωμένοι άνθρωποι
το χουγιατό του άγέρα στις καμάρες, ή σιωπή που άνοίγει την τσάντα της και κυτιέται στο
τετράγωνο καθρεφτάκι της

ή νύχτα που τυλίγεται σε μια στρατιωτική κουβέρτα πάνου στο μουράγιο
κι άποκοιμιέται δίπλα στο ταγάρι της.

Είσαι κ' έσύ που άνάβεις το τσιγάρο σου μ' ένα άστρο πάνου απ' το ήσυχο κοπάδι της ψυχής σου
σαν εκείνου το σκοπό που καπνίζει πάνου απ' το κοιμισμένο στράτευμα
νά συλλογιέται ξάγρυπνος μια γυναίκα τη θάλασσα την πολιτεία με τις σηματες
μιαν έκδρομη στην πέρα άγάπη, σάλπιγγες, ή σκόνη του ήλιου
στον πέρα μώλο του καλοκαιριού με τ' αναμένα χρώματα θαλασσοινής γιορτής. Είσαι και σύ.
Κ' είναι στο πλάι σου—το ξέρεις—έτοτο το μεγάλο χαμόγελο
σαν το stroγγυλό ξυπνητήρι πλάι στον ύπνο του έργάτη.
Καιρός να κοιμηθούμε μια σταλιά. Μην το φοβάσαι.
Κουρνιασμένο καλά. Θα σε ξυπνήσει στην ώρα σου.
Θα σε ξυπνήσει κάτω απ' τους εύκάλυπτους μ' ένα πουλι στο κούτελο
με το σταμνί της αύγης κοντά στη βρύση
με το σούρσιμο μιας προκήρυξης που ρίχνει άθόρυβα το φώς
κάτω απ' την πόρτα της σιωπής σου. Νάσαι σίγουρος. Θα σε ξυπνήσει.